

Az Ír Mari Néni

Hyde-környéke napló

Folyton gondolkodom. Dom? Zom? Egy ló neve: Dom Zoom. Milyen vagyok, para, mi? Parasútyiszt. Lepottyant ide, mint deszant, hogy az ember tudta, szarság fog kisülni a két bombázásból. Vadabb pillanatok: „És az e világi üzlet tők bejön, nem tudom, akkora szarba lépek, hogy még a luknak is örülök a cipőm talpán.” Mondás, Hydekörnyéke: „Ha szarban vagy, még a cipőd talpán is örülj a luknak.” A gépről nem látom a Round Pondot. Itt őrzött Murphy, Becketté, daklit. Nem vállalnám ezt a megélhetést. Volt német földön egy Lackel nevű lovam. Volt egy Samu nevű verebünk. Magyar földön, magyar fotelban. Samu dakli, nem lakli. Nem lakli születésű, Lakl szülötte. Hyde, Clyde. A kis híd a Hyde-parkban. Magyarosan. Dancer, olvasom a DANGER-t. Néha még eszembe jut. Édesanyám, te jó aszszony, Dömi Főmedvém dala, ha végig megyek rajtad én, nem jut az eeeeeee'szembe abszolút semmi-de-semmiiii-isem. Most akkor, hogy a gépről, még nem is tudom előre, nem fogom látni a Round Pondot a Hyde-parkkal szomszédos Kensington Gardensben, búcsúzom a Pondtól. Erre írtam azt a műdal alcíímül, kb., hogy Búcsúzkodom a Round Pondtól./ Mint egykor a Balatontól./ Csak a Round Pond két hét múlva,/ A Balaton talán soha,/ A Balaton talán soha. De ahogy hajnalban, a *Sporting Life* c. fogadóújsággal megyek vissza szobámba, át Kensington fehér habba — műdal? — borult zsákutcaááin, át a kis közökön, sikátorokon — fehérsikátor! de szép címe minek? én folytatása kiknek, tényleg akkor, ha Ottlikék, lószart, ezüstkor, Kosztolányiék a Nyugat, nuku, Nyugat, nyista, ezüst, *uzmi drugi vojnici*, szerbül — ?— készültünk fel mondani ezt 1945-ben a felszabadítóknak, a felszabadulásakor, mi így mondtuk, társ-

ném tiltakozik a „reakciós” szó ellen visszamenőleg is, hol volt ott akció? vagy később? egy akció: leülök a Hyde Parkban, akkor még nem ilyen magyaros, hogy Hyde-park, hajdebajde, hanem azért már Karinthy Fr., Deres máár a Hájd Párk... és hogy én a Nyugatékat folytatom. Akik 50-esen Meghaltak, engem meg? napi 80-100 Symphonia, de csak külföldön, viszont én Az Ír Mari Nénihez tettem át székhelyemet, mely nyugszékhely, most meghalt a Tóni után — neki van padja Kensingtonban, a Carmelita's Church mellett — a Berci kanári is, kirajzolódik, ha ők nem lesznek, persze, nyugvás, avagy egyenesvonalú egyenletes mozgás, élni lehet utánuk is, „a többi — annyi” ezt találom ki, valóban modern Hamlet-fordításul, búcsúzva a Round Pondtól, két hét múlva, igaz, viszontlátom, a Chester Vase-t nézem meg, és Newmarket 1000 meg 2000 Guineas nevű klasszikusait, ezekre már rajzolódnak az elő-esélyek, antepost, hát nem szép kifejezés? előzetes fogadás, a post az a rajthely, Kensingtonban a Post Office egy papírboltban van, két kínai adja ki a bélyeget, hova dobjam be a levelet? mutatják a kis sufnit, ott ragasztom a bélyeget, nyitott vászonzsákba dobom a levelet, milyen otthonos, mint a fehér hab fasorok a fehérre festett, tornácós épületek előtt, kertváros zümmögése, néptelenség, így is biztonság, nyugodtan köphetem a fehér csokoládét, én ezt tudom hozzáadni a fehérséghez, a köpetemet, és a Round Pondtól a búcsúzást, és előtte még efféléket: a fehér hab fasorba még be nem érve, még fehérrel csokizott, sávozott rőt edwárdos épületek tövében, ezek magasabbak, sok emeletesek, itt lilásak a bokrok, sárgák a sárga virágok, itt lépten-nyomon megállok, jegyzetelek, Ady a listavezető, két „Ady” születik, az egyik azért, mert „para” megint az El Yasaf nevű ló, aki tavaly, nem volt elég a Derbyn leégni a favorit Tenbyvel, még a kont-ra esélyemet is elvitte, el Yasaf, El, összesen egy 2. helye volt, aztán az a nyerés, El Yasaf, Éliás, ráadásul indiai szállásadóm neve is Ali Yusuf, most erre 0,0,0,0,0 eredmények után El Yasaf, nekem semmi közöm hozzá, épp csak hogy eszembe se jutott bízni benne, befut megint 2-iknak, mondja valaki, Jung-P, szinkronicitás, nézem az én Jung-könyvemet, ott van, hogy „para”, az 50-es évekből, ez akkor nem „friss divat”, Dernier Cry, ez meg egy ügetőló neve most Párizsban, olvasom, de nekem ott túl sűrű a fajtai só, Balkán, Török-hon, Észak-Afrika, még a körúton a pirosnál is meg akarták metszeni táskám, nem megyek Párizsba, írnom viszont, ott Kensingtonban, a még edw. házaknál, ott, ahol mindig látok, mint Kukorica Jancsi,

tört virágot út félére — KarinthyFr., ő Ady mellett, ld. Nyugat, a másik favoritom —, „út-félére vetve, amolyan útra amúgy izé útra, elhagyott szeretőm jusson majd eszembe, Maury vagyok, csinyálom, de nem jut eszembe róla semmi, de semmi sem, hát inkább rosszállva csínjálom, magány ellen, hajnalra el is felejttem, Handke óta ennyit ment előre a világ, nem nagy eset, remélem, elhagy, ahogy Krappet a banán nem, Elhagyott Szeretőm, ez egy ló lenne, igen, mert a leveleket-virágokat ezért szedem össze, rakom szekrényem tetején itt-honról vitt Douw. Egb. kávé süvegbe, vagy Palomába, fehérvirág Palomaüvegben, azt gondolom, ha jó szívű fiú vagyok, ld. Jékely, neki mondja az édesanyja, aki eszébe jut külhontt, hogy „mért nem vagy az, mikor olyan boldog fiú lehetnél”, boldog szeretnék lenni — és hiába? az hiábára van? hiabálok, az is KarinthyFr., hiabálik, hiabálok, tralalala, nincs megoldva, kilábalok, hiába lok, lok, mint luk, Loch, ld. Dohnál, jártál a Loch-nál? kérdeztük — állítólag — külkeres gyermek osztálytársunkat anno, a virág összeszedése jó erkölcsi tett, jutalmul, mint ez Párizsban volt, kellene siker, fogadáskor, de hogy eszembe jusson tőle a nyerő név, ez a legrövidebb egy pont közti út lenne így Kukoricoid — ld. Joyce: Chapelizod — János, Kukoricoid János, Elhagyott Szeretőm/d nevű ló lenne legrövidebb út, de helyette Mackawicky Chickawicky, netán Brsheert, Fitzrovinentót kéne eltalálni, már akkor szebb, ha egy Aramis nevű *youngster greyhound talented* ebet, s este, kilábol, hogy kabalából, de mennyire, te boldog s hű fiú a 9 font 50 nyereményeddel, megérinted a kis kék-zöld-fehér templomot, a Grosvenor Chapel falát a South Audley Streeten, itt szoktál menni, ha nyertél, vánszorogsz haza a Hyde Park felé, át, a Round Pondnál szemközt fúj a szél, a tört virág edwardi házánál feljegyzed: London az én Bakonyom,/ Párizs Ady Baknya — ez kedvenc megoldhatatlan ragozási problémád, mert: Bakonya? Bakonyja? könnyű tehát azt mondani valamire, hogy az az én Bakonyom, de gondolj másra is, ne légy, mint kultúrpolitikai vezető mondta neked, hogy a *Töredék*... után a *Talált* tárgy... kötetedet is szeretted volna, ne légy, mint az ő börtöntársa, a macedon tömeggyilkos, aki oly falánk volt, hogy mindent elevett előlük, ne akarj magadnak mindent, mondja kultúrvezető jóakarátulag s nyilván lehallgatva, de mit tesz isten, Párizsban, mikor épp nem kifosztani akarnak fajék, no, nem Haider, haj, de, ez nálam a Hyde Park, nem Haider Park, mindazonáltal nekem ez egy ilyen színes élmény volt, mindkét — a sikeres, a sikertelen — táskametszés, Pá-

rizban kéne nagyon a gyengi, hát ki fut, ki beszél, ni, egy Star Macedon nevű ló, mint már meséltem, hát Adyra vissza, Szekér jön egy alkonyon,/Felülünk a bakra, sikerült ezt a szép verset szétfaszírom, sebai, az El Yasaf győzelme az a tüzes nagy szívre utaló, ég-küldte-bármí, és az Édes Éliás nevű verebünk, a legzseniálisabb hímveréb e házban, volt az, aki... de ez messzire vezet.

Még egy Ady. Elmagyarazza a fel-fel, newtán föl-föl dobott követ T.S. Eliotnak. Muszáj! Ha másutt azt írtam, hogy Szép Ernő kor-és kongenialitás társa volt Kafkának, Eliotnak, Eliot még visszajön egy versben itt, akkor mondjak b-t is. A magyarázat így szól: *I like good value*. Otthon azért szomorú. Ott egymindegy — ezért itt. Vagy: itthon ezért szomorú. Itt egymindegy, vagy egymindegy ott, ezért — itt, szeretném kifejezni, hogy ez az „itt” már az a hely, ahová a föl-földobott visszaesik, a bef.: Maguk ezt itt nem értik. Szép Ernő mondta ezt: folyton gondolkodom. Hérakleitoszi, hogy ez aztán úgy elmegy, mint a füst, a felhő stb. De én: lehet-e kétszer ugyanabba a folytonba lépni? Na? Ezzel a galaxisig terjesztem ki a folyó határát, ahogy a Fred Darling nevű versenyt nyerő Bulaxie nevű ló mamája is ily nevű, Galaxy High, vagy Galaxy Dust, ez az, Galaxy Dust, tavaly nagyon meg voltam szorulva, akkor, persze, volt, hogy „jaj, Szpérókám, segíts”, játszottam bőszen nagyba a Bulaxie-t, tiszta kockázat, bejött, most nem harapok annyira, eldekkolom placcal, milyen keményet nyer, bár beragad a rajtnál, a Bulaxie, átfúrja magukat vele a Willie Carson, az öregzsoké nagymester, de közben a Velvet Moonékat szinte bepréseli a korlátba, na, van is óvás, de kiderül, megint ez az ifjú Frankie Boy, a Frankie Dettori volt nagyon ambíciózus, ilyen az arca is, én nem tudom, én azért mondanék le szívesen bármí kinézetéről, engem ne lehessen megítélni így, én nagyon szeretek ilyen alapon megítélgetni, holott helytelen, hát az Ady dolog ez volt, és még a másik Eliot, az a Prufrockkal függ össze, hogy nadrágom szárát szabad felhajtva hordanom, Kálnoky valahogy így fordította, és mi itt azt, hogy öreg vagyok, öreg vagyok, nagyon, társnémmal megpályáztuk, ő nyert, aggogatom, aggogatom megoldásával, nadrágszáram szabad feltűrve hordanom, erre írtam én, a 7000+örök-nap nem ivás alapján, hogy tűröm a békét, béketűrő vagyok, tűröm a békét, ez majdnem olyan vicc, mint az adott nagyhatalom diplomáciai zsenialitásáról szóló — „reakciós, használjuk csak bátran ezt a szót ma már —, hogy ti. minden problémát megold, amely nélküle nem is lenne probléma,

tehát, ez is megalapozódott, mint itt már több dolog, amire utaltunk, a Mauryéknak van egy G.G. Harrison nevű barátnejük, egy Harrison nevű brookernek a neje, a Gigi, és neki mondja egyszer Julien Renal, hogy te, ha agg leszel, akkor is a „g.g.” leszel, dzsidzsi, s nem is kicsit! Mire szembejüt, hogy egy kedves barátom, kinek képmását képviselőjelöltként látom, kedves és bölcs mosolyú arcát, mondta legutoljára ezt a „mi leszek, ha nagy leszek”-et, úgy, hogy én is hallottam, hát a vers, a Soho Square táján írom, körülnézek, táskametszők nincsenek-e, írom tehát: Mi leszek, ha nagy leszek?! Kicsit-kicsit agg leszek,/Nagyon-nagyon az leszek. Ergo az, ami. Nem rossz darabom.

A kicsit-kicsit... igen finom adomány, a „nagy” szó miatt, kicsit-kicsit, és nagyon-nagyon. De a „Gigi” nélkül nem jött volna be. Ezt is tudom, hol kezdtem kidolgozni, a TCR, Ottlik utcája, de most ez mindegy, mellett, ahol a kazetta discount van, és talán jól tettem, hogy a Samuelson lova és a Spearing edző lova helyett, azaz megjátszásukat megelőzve, esőben bár, menekülve a prófétaságtól, futva azt, inkább eláztam, s itt vettem luganói harmónikás kazettát, meg hogy Elment A Samu Afrikába, vagy nem, inkább Caravan, vettem ezeket, de másnap a fehér fasorban, akkor tél volt, csak a házak fehérék, tiszta mediterráneum, igen, mint régen az Adria partján a városok, Kensington, mentem, alig mertem megnézni, hát igen, Qualitair Memory — ez volt a Samuelson lova — és Jarwah, ez a Spearingé, bejött első-másodiknak, elfutottam, sebaj, most, mert megvan dolgozva az alapanyag, a helyzet, a Rothebone, vagy ilyesmi, utcában, elkezdek dolgozni ezen a nagy-nagy és kis-kis dolgon, s a Soho Square táján papírra vetem, s tényleg gondolok a képviselőjelöltre, egykori egyetemi társamra, meg mi mindenféle ismerősömrre, barátomra, még Pilinszky köréből, de most megyek, iszom egy pohár tejet, délelőtt már összeköpködtem a jóllakásomat, elég, a Round Pond kirajzolódik, vettem Guardiant, olvasom, Crystal Spiritnak kéne nyernie, ld. versem, Első lovam Crystal Spirit volt, kit Cheltenhamben nyerni láttam, torkomon még jó ír szpájrit folyt... stb. Most akkor Cheltenhamre, Danolira, pár dologra térjünk rá, tegyük félre a kész verseket. De a tűrős vers el ne maradjon! Ez az, a nadrágszáras, Eliotra szintén KarinthyFr jegyében: Nadrágszáram feltűröm,/Jaj, a békét úgy tűröm, megj., én, ld. békeharc stb., diplomácia, újra: Nadrágszáram feltűröm,/Jaj, a békét csak tűröm — kétszer nem ugyanaz a folyton, de még az is nagy dolog, hogy ugya-

nabba a „folyton”-ba léphetünk bele, ha igaz, örülj, ha beleléphetsz, örülj folytonodnak, v. a folytonnak, amíg beleléphetsz, de vissza: Jaj, a békét, azt tűröm./Ingem ujját feltűröm,/Ami nem az, nem tűröm! Ld. békediplomácia stb.

Lassan ezt elmondtuk, még megvilágítjuk — ld. A Kopasz Énekesső — Az Ír Mari Nēnit, és rátérünk békésen, türközbe, jav., türközve, mit is jegyzeteltünk össze a.) Hyde-parkunkban, b.) utána. Erre részben térünk rá. Arra is. Ld. a „folyton”, folyvást.

Ezek a följegyzések mondanak valamit - rólam pl. -, nem akarom hát vlsi, jav., elviccelni őket.

Mondom épp Gabrielynek: nem jött be a Gabr nevű lovam! Viszont nyertem egy Aramis nevű eben, és befordult utána a South Audley-n túl egy Bentley, RMX a jelzése! Kölnben a Szpéró templománál, mikor aztán a fehér madarat a St. Severinen megpillantottam, fordult be egy Bentley. Kimaradt, mint kutya: Pet Spar! Ördög! Ez a kifejezés innen: másnap, rögtön az „Aramis”-t folytatva, egy ló: Rapier Point. Ld. Hamlet, ezek hát fegyverei. Meg Aramis, egyáltalán, D'Egyáltalán, hogy ennek kivédése, volt életforma, nem vívjuk szét az életet, rég nem élnék, párbajtőr. De őt kellett volna. Ráadásul a Szövőmadár vitte, az újdonat fiatalzsoké, Jason Weaver. Weaver, kb. szövőmadár. Annyi. Hamlet-fordítás, ld., a többi-annyi. Innen tovább.

Felkészülési lap egy *Töredék Hamletnek/Egy talált tárgy meg-tisztítása* műsorhoz. Eredetileg *Egyetlen/A. Rimbaud a sivatagban forgat*. Ez lett volna a két cím. Egyetlen, erre a kiadó igazgatója: ne! Válaszom szelíden, egy kérdésre, miért egyetlen T.D. produkciója? 1.) Ne! Ezt Gabriely mondaná nekik. 2.) Mert Szép Ernő is egyetlen. Megj. Linda Perryt is ezért szeretem, kitartóan, mert egyetlen. Pl. ezért. Egy megj. olvasom a Hyde Parkban, hogy Kurt Cobain öngyilkos lett végül. A Nirvana a 4 Non Blondes — sejtettem! — legyőzője volt Los Angelesben tavaly a videófesztiválon. Na ja. Hát a Cobain. Vesztett, ezúttal, gondolom. 3.) Mert a „ne” az Egyetlenbe: tessék, egyetlen. Ez szinte egyetlenes, úgy, mint a négyzet plusz bé négyzet egyenlő c négyzet. Ez attól egyenlet, hogy nem egyetlen. De vajon? Meg egyenletlenség, pl. az életben, az is, hogy nem értünk egyet — bár én rábólintok — erre az egyenletlensége/ kitérve. A. Rimbaud, folyt. jegyzetlap, a sivatag. London, Dublin, lovak — kései Rimbaud. Az írógép a sivatagban. Az ipar fenntartása. Válltáskám leszakad a manchesteri reptéren, írógépem

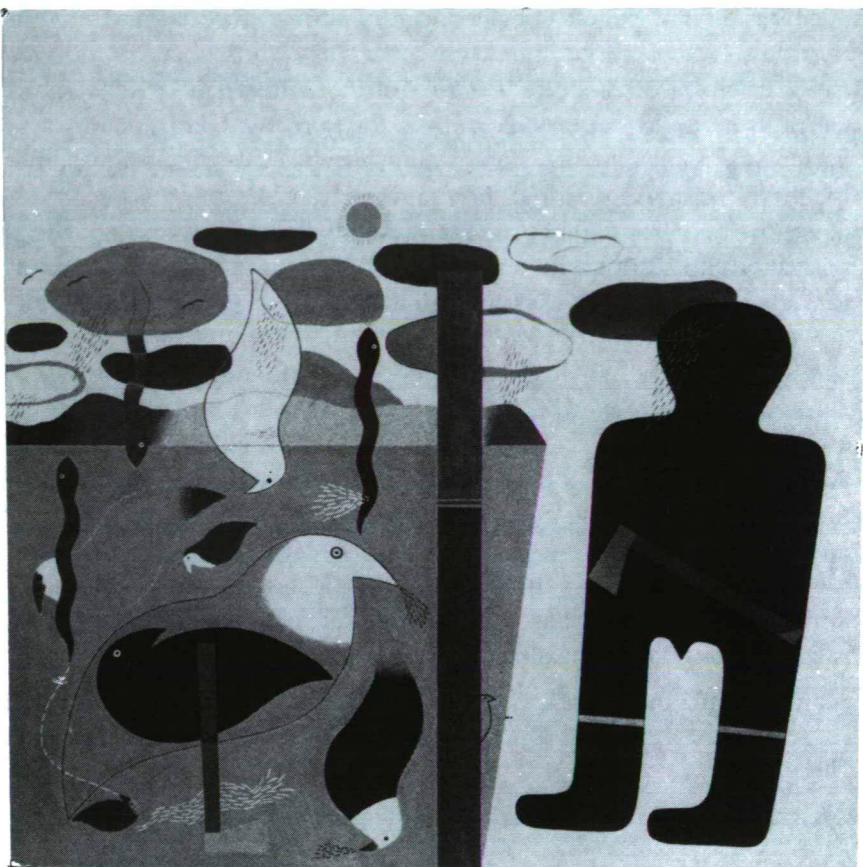
dobbant. Bénaság, az estek után. Ülök, cigizek egy Ír Mari Néninél. Túl sok kaját ad. Este sütit hoz, teát. Nem megyek oda többé. Kicsi is a szoba, nekem 7-8 négyzetméter kell. Ez hat. Ablak rögtön a fő—mellékútra. Kerestem másik szobát. Lényeg: hajnali héttől reggel kilencig, este héttől este tízig lehessen gépelni. Akkor lehet szó továbbiakról. Ld. Bloom. Könyv: Királynő Kózsása. Ja, oda ez. Remélem, a Queens Stroller nevű ló más írásban szerepel. Télen, az Örök Talajon futott. All Weather pálya, dirt, equitrack. Egyik név jobb, mint a másik. Ld. Weöres, az ember szíve kivásik. Eredeti Hye-jegyzeteimet elteszem. Volt még az, „ez az én formám” c. vers. Hogy egyik nyár még épp a Hyde-parkban, de már Jekyllben, ez ott sokkaljobban van elmondva, hahaha, pap! jeligére. Most a szereplések függetlenebbé tettek. Kiadóm, aki a „ne”-t kiáltotta, azt akarta: szerepeljek tévéműsorában, 1968. (Pap J. eligére.) S olvassak be jól kritikusomnak. De e kritikus az ő barátja! Mit olvassak be én! Hogyne abból is nekem lenne bajom. Ld. Weöres, két hegy. Hát nem! Repültem is, talált tárgyastól. Azaz Rimbaud-lag. Később: megalkuvásnak éreztem a József Attila-címet. Nehéz lehet nekem. Oly („Pap J.” el-igére) evidencleg volt a J.A. kör. Vagy tévednék? Nem tudunk egymásról? Gigi Harrison sem található ki könnyen. Ő az, akivel a Maury néha összefut, repülőjáraton, és egymásra néznek, na, mit ment a Cromwell, a King's Theatre, a Zilzaal Zamaan, Latent Talent, Minnehoma, Martomick, Castigliero, Tindari. Itt se vigyorgnak. Ja, főmedvém. A Dömike dánol danol a Dömike dánol danol, a Dömike danol. Egy dzsesszdallamra, Charlie Parker v. Gillespie. Hát a Danoli nevű ló! Lemaradtam róla Dublinban. De Cheltenham után Liverpoolban megvolt minden módomban. A Christie Swan másik lovára, a For Regre is, És nem! Túléltem őket, túl-átéltem. E kettő van, jel, igére: mint baj. A túlátélés, vagy ha elkapkodod. Csak megnyesed. Ez utóbbi a nap során később van. A másik a nyitó futamokban, mikor pl. délelőtt, fogkrémmel törölgetve a sültkrumpli-olajat szádról, ülsz padokon. Csavargó ül le a közeledbe. Galambok. Süt szemből a nap. Jó a meleg. A csavargó üveget húz elő. Mint te, mikor Weöres meghalt, fölmentél. Még annyira volt ez, hogy vitted a piát. A rózsadombi boltban vettél egy litereset. Mondták: Weörest gyászolva többen vettek ma „így” bort. Te így vetted: gigászolva, felvitted, a lépcsőn, az emeletre, a költőnő telefonált, kabátoddal, mely ott a Bloomsburyben is — nem Ginnie kabátja! botja! — rajtad, ülsz a napon, fogkrém, a csavargó mit fog csinálni?

boros üveget húz elő; most ezt így írod, most ennek örülsz, Gabrielyvel így beszéltél az imént, fog jönni legközelebb a Gabr, nem tragikus a rossz fordulat, letetted a lépcső tetején a bort, rá a kabátod, könnyű kabát, a költőnő telefonált, kimentél, meghúztad a bort, aztán még egyszer, még egyszer, gigász! Weöres emlékére. Ma a Bazilikánál, ahol akkor a bor maradékát üvegestül letetted — na hogy! — egy valaki üldögélő mellé, mégy. Mégy a Bazilikánál. Ott a tegnapi fehér köpésed. A könyvesbolt kirakata előtt. Könyvekkel bajban. Nem nagyon nézed a kirakatokat. Köpsz megint. De az a bor az eszedbejut. Nézel üvegeket, boltban. Sok-sok üveg bor, erős szesz. A vágy, érinted meg kék pulóvered szív tájt, a vágy halt ki. Kihalt a vágy. Nyugvás, v. egyenes vonalú egyenletes mozgás, írtad fel még a készülő-jegyzetpapírra. Mi ez, mire értetted? „Vagy van valami, ami eleve leköt, írok stb. Vagy netán jegyzetelek, szabadon. Vagy vergődöm itthon, törmelékek közt, ki mit mond, mi várható, mi marad el, mit vesztettek el, mit írtak rosszul, hol akarnak akaratlan becsapni” Stb. Pedig olyan szívesen jöttél haza legutóbb. Meg ahogy jártál megint Budapesten, ez volt, ld. Weöres, EZ VOLT, azért ez megvan, na jó, ez megvan. A sivatagba viszem írógépemet, és magamat viszem — lejáronak, felíronak. A Nyugat hagyományait folytatom, azért, a mi Nyugatunkét. De vissza Aranyig. A ciklus vége, „Nagyon fáj, mégy”. (Berci †) Tiszta KarinthyFr., nem? Hogy nem értik Ottlikot? Miért, hogy azonnal tönkre kell tenni, amit már lehet? De hányfelől. Ottlik művelt volt, nekem épp eléggé. Amennyire kellett, hogy Shandler, Sallinger, Faulkner, még az Ír Mari Néni is, meglegyen általa. Meglegyen, hogy egy felhő, egy szikla. „Nagyon sokat utazott.” Ld. *Amerikai elbeszélők*. Meg maholnap hazaérsz. Meg, hogy a Royal Caféről tudjam, ott mi a ruhatári díjat se tudnánk. Meg sok, még. Ha nem is örökké a TCR, a Tottenham Court Road. Meg a verebek. Hagyd már a koalákat, a gombfocit, a verebeket. Na jól van, jól van, öregem. Ez megvolt, mind. S akkor, érzem, képes volt változtatni ezeken a véleményein. A Café Royal. A Regent Streeten. Évek óta tataroznak ott egy nevezetes házat. Színfalagnak van kiképezve a homlokzata. Aramisszerű figurák, rokokó, előbbi idő még. Deszka folyosó vezet a Carnaby Street felé. Egy kékes-zöldellő üzlet látszik a szűk lőrés-folyosón. Bluegraass Prince nyer aznap. Vagy 100/1-hez Village Green. Zöldikék. Nem is verebek. Komoly, nagy fejű, igazságos, erőszakos, kaja írjgy ződi madarak. *Maholnap* hazaérsz. Ez is *az Amerikai elbeszél-*

lők-ben volt. Szpéró megjelenik a kensingtoni égen. 90-100 között aznap a Symphi. Hamuja hull az asztalra, halleluja. Szpéró felett a Hold. Másnap General Monash nyer. Mi ez? Persze, hold és hamu. De mindegy, máskülönben Around the Horn is nyer, vagy High Baron, ha kell, hát őket. Vagy akkor most elfáradtál. Ez ilyen. Lapos ágy, bele, elnyúlva, a pokrócon nagyon nagy a lepedőtakarószegegy, arcodba borul, mint hamu, s ahogy a hamu, ha kezedre billen, mint a guano, csak így a legrövidebb, mint az ő ürülékük, egy nagy totty Mokkától — Mohtar, Makhraj stb., lovak —, Csucusu ződitől, Szpérótól. De rég volt. Mint az anyám papjanja, úgy, borul rá az elalvóra, a lapos ágyon, ágya alatt a táskája, táskájára ráemeli az ágyat, mindene kint az alvó habos fasorban, a Szpéróékkal fent... Szép Sivatagom, igen, Pilinszky, otthagylak akkor szép sivatagom. Kibomlik, mint a fehér házak előtt a fasor, habját lilás, sárgás, zödes színek tarkázzák, mégy kabátodban, csokoládét köpsz, beszennyezed, mivé is lett az, apafej, mivé is lett, az anyatej, beszennyezem kabátom, mely a lépcsőpihenőn a borra volt borítva, a már Megpihent lépcsőpihenőjén. A tavaszi égen feljebb a Szpéró. Hajnal, mégy *Sporting Life*-ot venni a hűvös kensingtoni zsákutcából kifelé, zsákutca volt, vigyorodsz el. Te ismered, alul, a száját, azt a két betonfal köztit, ahol a biciklisták, járókelők épp átférnek, és mint nagyvakációzók, szabadságosan oldalt lapulva elengedik egymást. Táskametszőket ide mégse hívnánk meg. Ennyi, mindazonáltal, van. Bármik ellenében. De ez már egyenetlen, nem egyetlen, hagyom, a hold is begurul szobámba, bús arcomat nézi, nem érti és csodálja, mért e panasz a pálmás tengereknél, mért nem vagyok az, mikor olyan boldog fiú lehetnék. Az Ír Mari Néninek tartozhatsz köszönettel, és nem én baszlak, kedves édesapám, hogy még nem kezdtem hozzá a fordításhoz, hanem ti basszátok az én életemet, mert most lett egyszerre minden sürgős, és megint csak azt remélgetem, hogy boldog leszek majd az ősszel, kezdődsz el, Sz. E., te édes évszak, mikor világom élem, de most egyelőre egyharmaddal kevesebbet írtatok a szerződésbe, ami melleleg két hónapot késett, és közben te jössz, kedves édesapám, hogy én baszom a te életedet, és amott az utolsó pillanatban negyven oldalt kivesznek a könyvem-ből, itt azok, akik nem adtak támogatást a másokra, bezúzzák — !! — a náluk járt példányt, maradt egy db, annak oldalai hiányoznak, azt most ki kell találnom megint, a Hamlet Talált tárgy másfél éve késik, meg se lesz, most végre sikerül meg se lennie, sikerül ezt elérni. És

a többi. Musilra kellett volna adnom nyaramat, fordítására, november óta — most április múlik el — szót se hallok róla. És még tovább, tovább. Megyek, két kézzel gördítem ágyamat, a Kensington Gardensen át, épp most végeztem ezzel a prózával, kerülgetem a takarítást otthon, lázas az agyam, alig lépek az összesöpört szemét mellé, persze, hogy idegesítő vagyok, persze, hogy idegesít az egész, persze, hogy mint Kafka, vagyok, hiába szól a vendéglőzene, a lugason át szűrődve fel a hangok, hiába, benne vagyok az itthoni törmelékhalomban, és csak arra gondolok, hogyha már, ha már, akkor ez az alku csak egyféleképp dőlhetne el, hogy egyrészt, azaz vagy, ez itt, társném, Alízék, a könyvek, a minden, Dömiék, satöbbi, vagy társném soha, Alízék soha, könyvek soha, minden soha, de csend, de senki egy szót se szól hozzám, álomban ott gördítem ágyam, alá ragasztva a táska, a Round Pond mellett, csak Dömiék megoldatlanok, másik vagy meghalnak, vagy túlélnek, vagy nem is élnek — ld. könyvek —, bánom is én, Dömit talán magamhoz venném, de ők oly sokan vannak már, egy bőrrönd tele volna velük, akkor a kedves képeslapjaikkal, dobozaikkal, könyveikkel, társném és Alízék fotóival egy másik koffer telne meg, hát maradok inkább, csak a vendéglőzene szól hiába, s a hold *csodál*.

*Budapest**Tandori Dezső*

Darázs József: Tilos a madár